

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 10.216 van 21 april 2008
in de zaak RvV 21.780 II**

In zake:

Gekozen woonplaats:

ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Diestsevest 13
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 januari 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster heeft de Kameroense nationaliteit en werd geboren op [REDACTED] 1984 te Yaounde.

Op 12 juli 2007 huwt verzoekster met K.W, die eveneens de Kameroense nationaliteit heeft en als vluchteling erkend werd door de Belgische asielinstanties op 13 december 2005.

Op 10 september 2007 legt verzoekster een aankomstverklaring af.

15 januari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevestert de bestreden beslissing die op 17 januari 2008 ter kennis van verzoekster werd gebracht.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

Op 23.11.2007 werd er op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag tot vestiging ingediend door mevrouw N.W. (...), geboren op 05/11/1968, Kameroense nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 12/07/2007 werd afgesloten met de heer K.W.F.B. (...), geboren te Dschang op 27/06/1978, van Kameroense nationaliteit. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte overgemaakt, opgesteld te Tonder te Denemarken op 12/07/2007.

Op 23/11/2007 werd een aanvraag gezinshereniging ingediend.

Overwegend dat artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat het feit dat de echtgenoten naar Denemarken gaan om in het huwelijk te treden enkel tot doel heeft te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht. Dat deze intentie ook duidelijk aangetoond wordt door het feit dat geen van beide echtgenoten de Deense nationaliteit heeft of een regelmatig verblijf heeft in Denemarken.

Op basis van voornoemde feiten weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen mevrouw N.W.D. (...) en de heer K.W.F.B. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot verblijf wordt derhalve geweigerd, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is."

Op 15 februari 2008 dient verzoekster een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onjuist, onvolledig en minstens onduidelijk gemotiveerd is omdat de verwerende partij onvoldoende werk heeft gemaakt van concrete feitenvinding. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk motiveert waarom een huwelijk gesloten in Denemarken, zelfs al hebben de echtgenoten geen band met het land, op zich frauduleus is.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet 15 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst wijst de Raad verzoekster erop dat de verwerende partij op grond van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever bij de gewone hoven en rechtbanken een beroep heeft opengesteld tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Raad dient in deze erop te wijzen dat luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR "in geval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om te onderzoeken of de erkenning van de geldigheid van de huwelijksakte al dan niet wettig is.

De Raad is wel bevoegd bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht in het kader van zijn wettigheidstoezicht na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag tot vestiging is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In het kader van deze toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het motief van de bestreden beslissing is dat het doel van het gesloten huwelijk in Denemarken er enkel in bestaat te ontsnappen aan het toepasselijke recht en dit op frauduleuze wijze. Dit leidt de gemachtigde ambtenaar van de minister af uit het gegeven dat geen van beide echtgenoten de Deense nationaliteit heeft of er een regelmatig verblijf heeft. De Raad oordeelt dat uit het loutere gegeven te huwen in een andere EU-lidstaat waar mogelijkwijze de wetgeving op het vlak van de vereiste van het bijbrengen van documenten en legalisaties minder stringent is, afleiden dat er een manifest frauduleus handelen bestaat omdat er geen band (geen nationaliteit, geen regelmatig verblijf) bestaat met het land waar men huwt, kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoekster zelf stelt in haar verzoekschrift dat ze in Denemarken gehuwd is omdat daar de formaliteiten inzake een aantal documenten en legalisaties minder stringent zouden zijn, is op zich niet voldoende om te concluderen tot het bestaan van fraude, temeer de verwerende partij niet aantoonde dat de

door verzoekster gestelde handeling niet op een legale wijze is geschied en zij evenmin enige aanduiding geeft op welke (andere) wijze zij meent dat artikel 18 en 21 WIPR geschonden zijn. Verzoekster maakt met haar betoog aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het derde middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 januari 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

T. LEYSEN.

De voorzitter,

M. BEELEN.